

[Aksel Larsen.]

som jeg har erklæret, uden Valutaloven eller et lignende System kunde klare sig. Vi har derfor ikke direkte villet modsætte os en saadan Lovs Forlængelse, men vi har ikke villet stemme for Loven, naar den ikke bød Befolkningen noget som helst Værn mod at blive plyndret gennem uberettigede og ublu Forhøjelser. Dette er ogsaa den Stilling, vi tager til Forslaget om Forlængelse af Valutaloven, som det foreligger nu.

Selv om jeg egentlig har sagt tilstrækkeligt om vor Stilling til det foreliggende Forslag, kan jeg ikke undlade at komme med et Par Bemærkninger i Anledning af det, der foregik i Odense i Gaar, og som ogsaa har spillet en stor Rolle i de Udtalelser, de øvrige Partiers Ordførere er fremkommet med her i Dag. Jeg vil for det første sige, at man har temmelig skarpt angrebet vort Parti, fordi vi, som man siger, ikke vil indordne os under Borgfredens Betingelser. Jeg vil da meget gerne spørge de fire store Partier, om det, der foregik i Odense, og som jo bliver støttet af et af de store Partier i denne Sal, er Borgfred. Hvis det er Borgfred, ved vi altsaa, at den politiske Borgfred i dette Land bestaar deri, at Regeringen paa sin Side forlanger, at dens Tilhængere, i første Række Arbejderne, skal vise, hvad man kalder Samfundssind, undlade at stille Fordringer, finde sig i Prisforhøjelser og forskellige andre Former for Plyndring af den arbejdende Befolkning og i det hele taget renoncere paa alle Felter, men at paa den anden Side de bedre stillede Lag af Befolkningen skal have Lov til at mele deres Kage, saa godt de kan, og kræve saa store Fordele som muligt for deres Part.

Nu er der maaske nogle, der føler sig stødt over dette og vil sige, at de, der var samlet i Odense, var ikke den særlig velstillede Del af Befolkningen. Jeg beklager meget, men det maa jeg alligevel regne dem for at være. For det første manglede der ganske og aldeles Tilslutning fra den talrigste Gruppe af Landbrugere her i Landet, nemlig Husmændene; for det andet kan der ikke være nogen som helst Tvivl om, at hvis den Politik, der blev prædikeret i Odense, blev til Virkelighed, saa vilde det gavne det store og velstillede Landbrug, men være til ubodelig Skade for det lille, det arbejdende Landbrug.

Dernæst vil jeg sige, at Regeringen naturligvis ikke kommer uden om sit Ansvar for det, den kommende Tid kan bringe os. Ifølge „Social-Demokraten“s Re-

guladetri kan den kommende Tid ganske vist ikke bringe os alvorlige Begivenheder; det skal nok ordne sig alt sammen, det skal Regeringen nok tage sig af. Jeg er bange for, det ikke gaar saa let, som H. P. Sørensen prædiker. Jeg betvivler for det første alvorligt, at Regeringen nu pludselig skulde have faaet Vilje til at behandle det store Landbrug efter samme Skema, som Regeringen hidtil har behandlet Fagforeningerne. Jeg tror ikke, Regeringen har Vilje dertil. Dernæst tror jeg, at det kan knibe med Regeringens Evne dertil. Det er meget alvorlige Signaler, der lød fra Odense, og det er meget alvorlige Kampforholdsregler, der blev bebudet af de der forsamlede Repræsentanter for det store Landbrug. Der er ingen Tvivl om, at det, man bebudede at ville foretage, som man hævdede allerede at være i Gang med at foretage, ikke har noget som helst med det, man prædiker om, Samfundssind, at gøre; men det er sikkert, at hvis man ikke kan begrænse de bebudede Aktioner til kun at faa Tilslutning fra et absolut Mindretal af de danske Landbrugere, saa faar det for det første meget alvorlige Følger for Land og Folk, og for det andet kan det udløse saadanne Klassekampe herhjemme, at man ikke paa Forhaand kan være sikker paa, at Regeringen vil være Herre over Situationen.

Jeg tror ganske vist ikke, at der er Chancer for saadanne Klassekampe, at det store Landbrug og dets Forbundsfæller kan klare sig over for den arbejdende Befolkning, hvor Fagbevægelsen med dens halve Million Medlemmer paa Forhaand udgør en meget stærk Rygrad. Ulykken er imidlertid, at Regeringen i en Aarrække har beskæftiget sig med at gøre, hvad Dansk Arbejdsmandsforbunds Formand Aksel Olsen populært har kaldt at knække Arbejderbevægelsens Rygrad, og Ulykken er, at Socialdemokratiet i hele sin Massepolitik kun har bestrebt sig for at prædike Passivitet i Arbejderklassen og faa den bibragt den Opfattelse, at dens Organisationer ikke kunde bruges, ikke burde bruges og ikke skulde bruges. Det stiller naturligvis Arbejderklassen og den arbejdende Befolkning paa Forhaand svagere i det Opgør, som kan komme.

Ulykken er samtidig, at Regeringen i hele sin økonomiske Politik har forsømt at gøre noget, der kunde skaffe den virkelig og holdbar Tilslutning fra Flertallet af Landbrugere her i Landet. Derfor har det været muligt for de rabiante Kredse inden for Landbrugerne, der nu er ved at faa